

LBRIS

We know
books

LINDA HOWARD

INIMA DE FOC

HEART OF FIRE
by LINDA HOWARD

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LINDA HOWARD

INIMA DE FOC

511
Editura MIRON

Capitolul 1

Jillian Sherwood era furioasă din cale-afară când intră în apartamentul său, proprietate personală, pe care-l cumpăraseră cu nici doi ani înainte. De obicei simțea plăcere și satisfacție când pășea peste prag, pentru că apartamentul nu doar că arăta minunat, ci era *al ei*, dar aceea nu era o zi obișnuită, așa că tînăra nici nu observă interiorul răcoros și liniștitor. Își aruncă geanta din pînză pe masa din hol și traversă cu pas apăsător sufrageria, oprindu-se pe balcon. Furia era atât de copleșitoare încît simțea nevoia să fie afară, ca să-i poată da voie să se întindă cît era necesar.

Rămase în picioare, încordată, în căldura primăverii tîrzii din Los Angeles, cu palmele apăsate pe marginea zidului de beton care se ridica la înălțimea mijlocului. Din balcon vedea panorama orașului, și de obicei îi plăceau și culorile pastelate din timpul zilei, și neanele strălucitoare de noaptea, dar în acel moment era prea furioasă ca să observe așa ceva.

Fir-ar ei să fie de nemernici!

Muncise cît se cuvinea și își cîștigase dreptul să lucreze la săpăturile arheologice din Ouosalla, în estul Africii. Era cea mai mare descoperire arheologică din ultima decadă, iar ei îi lăsa gura apă de dorința să participe. Nu își dorise niciodată altceva la fel de mult cum voia să ajute la descoperirea satului antic recent descoperit pe coasta africană a Mării Roșii. Săpăturile erau sponsorizate de fundația *Frost*, unde ea era

angajată, și Jillian aproape că sărise în sus de bucurie cînd își depusese cererea de participare pentru locația din Ouosalla.

De ce să nu se aștepte să fie aleasă? Munca îi era excelentă, la fel și rapoartele. Lucrările sale științifice fuseseră publicate în mai multe jurnale cu reputație. Avea doctorat în arheologie și participase deja la mai multe descoperiri minore în Africa. Experiența ei le-ar fi fost de mare folos celor care lucrau la Ouosalla. Aveau să fie aleși cei mai buni, iar ea știa că *era* dintre cei mai buni. Avea experiență, muncea cu sîrguință și devotament, avea genul de minte flexibilă și cu bun-simț, de care un arheolog avea nevoie ca să poată să descifreze misterele unor vieți antice din puținele fragmente rămase mărturie. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie aleasă.

Dar nu fusese, pentru că, după părerea încuiaților care conduceau fundația, exista un motiv foarte bun ca să n-o includă, și anume acela că se numea Sherwood.

Directorul departamentului de arheologie de la universitate îi spusese direct: fiica lui Cyrus „nebunul” Sherwood nu ar fi fost un membru apreciat în nici o echipă de arheologi. Propria ei muncă și responsabilitatea profesională erau umbrite de reputația tatălui ei, care susținea teoria nebunești.

Jillian simțea că bate la uși închise, iar asta o înfuria. Tatăl ei spusese mereu că ea era hotărîtă cît pentru trei, dar, în acel caz, frustrantă era lipsa de opțiuni. Nu voia să părăsească domeniul arheologiei, fiindcă-l iubea prea mult, dar nivelele mai înalte ale carierei pe care și-o alesese îi erau refuzate din cauza numelui pe care-l purta. Săpăturile arheologice costau mult și nu se găseau sponsori pe toate drumurile. Competiția pentru fondurile existente se ducea pe viață și pe moarte, motiv pentru care nici o echipă serioasă nu-și permitea să o trimită pe ea la vreo lucrare importantă, fiindcă prezența sa ar fi pus

sub semnul întrebării validitatea rezultatelor, iar echipa ar fi pierdut finanțarea.

Nici dacă-și schimba numele nu rezolva nimic, pentru că lumea arheologiei era mică și prea mulți o cunoșteau. Dacă lucrurile n-ar fi fost atât de politizate! Fondurile mergeau la nume mari, care atrăgeau publicitate, și nimeni nu voia să riște reclamă negativă incluzînd-o pe ea în echipa cu care lucrau. Jillian mersese la destul de multe săpături mici, dar descoperirile importante îi fuseseră refuzate.

Nu că ar fi fost dispusă să-și schimbe numele, chiar dacă asta ar fi ajutat la ceva. Tatăl ei fusese un om minunat și un arheolog genial, iar ea îl iubise din tot sufletul și încă îi ducea dorul, cu toate că acesta murise la jumătatea celor douăzeci și opt de ani trăiți de ea. O înfuria că numeroasele lui contribuții în domeniul arheologiei fuseseră aproape ignorate din cauza teoriilor și schemelor lui mai ieșite din comun, căroro nu reușise să le dovedească veridicitatea. Cyrus murise într-un accident, în jungla amazoniană, în timpul unei călătorii în care spera să găsească dovezi incontestabile pentru una dintre cele mai îndrăznețe teorii ale sale. Fusese numit nebun și șarlatan, dar, după moartea sa, criticii mai înțeleghătorii decisaseră că fusese numai confuz.

Reputația lui Cyrus Sherwood o urmărise pe Jillian în timpul anilor de facultate și de-a lungul carierei, așa că tînăra simțea adesea că era nevoie să muncească mai mult decît oricine altcineva, să aibă o mai mare precizie, să fie mai conștiincioasă și să nu facă vreodată vreo interpretare fantezistă, de felul acelorora în care se cufundase tatăl ei. Își dedicase viața arheologiei, nu-și luase niciodată concediu și își urmărise scopurile în fiecare clipă în care putea să facă asta.

Totul, pentru nimic.

Fiica „nebulului” de Sherwood nu era binevenită în locația nici unor săpături importante. Lovi zidul cu palmele. Nu fusese nebun, se gîndi ea cu obidă. Fusese cam vag, puțin extravagant, dar un tată minunat cînd era acasă și un arheolog foarte bun.

Gîndul la el o făcu pe Jillian să-și amintească de cutiile cu dosare prin care nu se uitase niciodată. După moartea profesorului Sherwood, documentele sale fuseseră împachetate, casa, vîndută, iar ea și fratele ei vitreg, Rick, duseseră cutiile în apartamentul lui murdar și le depozitaseră într-un colț. Pe el nu-l interesau și, din cîte știa ea, acestea nu fuseseră niciodată atinse. Cînd Jillian terminase facultatea și se mutase singură, se oferise să le ia cu ea, să i le dea la o parte din cale, dar Rick refuzase – mai mult, se gîndi ea, pentru că îi plăcea ideea să aibă ceva ce ea își dorea, nu fiindcă ar fi vrut el lucrurile tatălui lor.

Și atunci, ca și în multe alte cazuri, Rick gîndise greșit. Cu toate că ea nu ar fi distrus niciodată dosarele tatei, nici nu era nerăbdătoare să le răsfoiască. Ba din contră. Încă din timpul facultății Jillian fusese obligată să recunoască dureros că reputația tatălui ei era aceea de arheolog nebun, o glumă în profesia sa, iar ea nu își dorea să citească nimic care s-o facă să creadă la fel. Era mai bine ca amintirile ei despre el să rămînă cum erau.

În acel moment, însă, simți un val de curiozitate și nevoia să-l aducă pe tata mai aproape. Nu fusese un nebun! Unele dintre teoriile sale erau neconvenționale, dar cu cinci sute de ani în urmă, teoria conform căreia Pămîntul este rotund era și ea considerată nebunească. Cyrus petrecuse nenumărate ore citind hărți, scheme și jurnale, adunînd indicii care să-l ajute să-și formuleze teoriile. Pe teren fusese un profesionist desăvîrșit, capabil să-și dea seama de foarte multe detalii din

trecut bazându-se doar pe dovezile fizice infime care supra-
viețuiseră.

Jillian și-ar fi dorit să aibă cutiile cu dosare în acel
moment. Tatăl ei o susținuse mereu, iar ea avea nevoie de
susținere în acel moment. El nu mai era, dar dosarele acelea
vechi erau mai mult parte din el decât cele câteva amintiri,
majoritatea fotografii, pe care le avea ea.

Se cutremură. Trecea prin cel mai întunecat moment al
carierii sale, era mai tristă și mai furioasă decât fusese
vreodată de când aflase de moartea profesorului. Avea o natură
independentă, dar chiar și cele mai independente persoane au
nevoie de confort uneori, iar pentru ea, acela era un astfel de
moment. Voia să se simtă mai aproape de tatăl ei, să-și
împrospăteze amintirile despre el.

Se hotărî și, cu mișcări scurte, intră înapoi în apartament
și căută numărul lui Rick în agendă, gândindu-se cu tristă ironie
că se puteau spune multe despre relația lor doar judecînd după
faptul că ea nu-i știa numărul pe de rost. În esență, nu se putea
vorbi despre o relație între ei, cel puțin nu la nivel emoțional.
Rick împrumutase bani de la ea de câteva ori, dar, în medie, îl
vedea cam o dată pe an, ceea ce le era mai mult decât suficient
amîndurora.

Lăsă telefonul să sune un minut întreg înainte să închidă.
Realistă ca întotdeauna, își dădea seama că ar fi putut să
dureze câteva zile ca să ia legătura cu el, așa că își stăpîni
nerăbdarea și se schimbă în hainele de sport. Exercițiul fizic
reducea întotdeauna stresul, iar ei oricum îi plăcea să fie în
formă. Mergea la sală de trei ori pe săptămînă și făcea jogging
ca să-și păstreze forma fizică excelentă.

Totuși, imediat ce se întoarse acasă, două ore mai tîrziu,
ridică receptorul și apăsă pe butonul pentru repetarea ultimului
număr format. Spre surprinderea ei, după primul sunat se auzi

un sunet scurt, iar de cealaltă parte se auzi o voce vorbind
tăios și doar puțin împleticit.

— Da? lătră cineva în urechea ei.

— Rick, sînt Jillian. Ești acasă în seara asta?

— De ce?

Al doilea lui cuvînt fusese bănuitor, reținut.

— Vreau să mă uit prin cutiile alea cu dosarele vechi ale
tatei.

— Pentru ce?

— Doar ca să mă uit prin ele. Știi doar că nu le-am deschis
niciodată, nici unul dintre noi. Nici nu știu ce e acolo.

— Și ce mai contează acum?

— Nu contează. Sînt doar curioasă.

Instinctul îi spunea să nu-i dea de înțeles lui Rick că
suferea mult și că avea nevoie de acea legătură cu tatăl lor.

— N-am timp să stau și să mă uit la tine cum te afunzi în
amintiri, spuse el, trecînd cu vederea peste varianta ca ea să
stringă cutiile și să le ducă acasă.

Rick n-avea să renunțe niciodată la ceva ce considera a
fi un avantaj asupra ei.

— Bine, spuse Jillian. Uită că am spus. Era doar o idee.
Pa.

— Așteaptă, spuse el grăbit.

Tînăra aproape că-l simțea gîndind, formînd o imagine cu
ochii minții.

— Cred că ai putea să vii. Și zici că ai să-mi dai ceva bani?
Nu prea mai am.

— Ei bine, nu știu, răspunse ea, ca să nu-l facă să creadă
că fusese prea ușor și ca să nu se răzgîndească. De cît ai
nevoie?

— Nu prea mult. Poate o sută.

— O sută!

- Bine, bine, să fie cincizeci.
- Nu știi, spuse ea din nou. Să văd cât am.
- Vii acum? Întrebă el.
- Sigur, dacă ești acasă.
- Sînt aici.

Îi închise cu zgomot. Jillian ridică din umeri și închise la rîndul ei. Toate conversațiile cu Rick erau așa. Uneori se întreba dacă el avea să-și dea vreodată seama că de ne folositor era să încerce s-o rănească.

Își verifică portofelul, ca să se asigure că avea cincizeci de dolari. Avea, dar rămînea fără lichidități pînă reușea să ajungă la un bancomat, lucru pe care nu voia să-l facă noaptea. Avea destulă benzină în rezervorul mașinii, totuși, așa că nu-i trebuiau bani pentru nimic altceva în acea seară. Merita prețul de cincizeci de dolari ca să poată să se uite imediat prin dosarele tatălui ei, în acel moment în care avea atîta nevoie de ceva de care să se sprijine. Avea rar nevoie să fie sprijinită, pentru că stătea bine cu picioarele pe pămînt, dar uneori pînă și cea mai rezistentă plantă se ofilea. În acea seară, frunzele ei erau cu adevărat lipsite de vlagă.

Nu se deranjă să se schimbe din hainele de sport, pentru că avea să se umple de praf căuțînd prin cutiile uitate atîția ani. Drumul pînă la complexul unde locuia Rick dură patruzeci și cinci de minute. Era un ansamblu de trei clădiri cu cîte două etaje, vopsite într-un somon pastel care probabil că fusese frumos cu mulți ani înainte, cînd complexul era nou, însă acum ajunsese pătat și șters, de un roz-cenușiu palid. Rick locuia în clădirea din stînga, la parter. Parcarea era aglomerată de vehicule în diferite stadii de dezmembrare. Unele, care, probabil, încă mai funcționau, și aveau nevoie doar de reparații minore sau altele, care erau, evident, în plin proces de reparare, fiindcă principala lor culoare era aceea a bazei pentru vopsea.

Ocupanții apartamentelor erau, și ei, în aceeași formă ca și mașinile lor, cu excepția faptului că nu așteptau să fie vopsiți.

Jillian bătu la ușa lui Rick. Auzea televizorul dinăuntru, dar nimic altceva. Bătu din nou.

– Bine, bine, se auzi răspunsul slab, nemulțumit, și o clipă mai tîrziu, Rick deschise ușa.

Pe tînră o surprindea mereu să constate că el avea o înfățișare plăcută, băiețească, și că trăsăturile lui rezistaseră bine efectelor fumului de țigară, băuturii și stilului său de viață în general. Nu mai arăta la fel de bine ca înainte, începuse să îmbătrînească, dar era în continuare un bărbat atrăgător.

– Bună, spuse el. Ai adus banii?

– N-am cu mult peste cincizeci de dolari, dar mă descurc dacă ai tu nevoie de ei, spuse ea, gîndind „*Bună. Eu fac bine, tu ce mai faci?*”. Îi simțea respirația mirosind a băutură. Rick nu avea cine știe ce maniere nici cînd era treaz, dar cînd bea, uita cu totul de politețe. Din păcate, bea aproape tot timpul.

– Sigur că am nevoie de ei, se răsti el. N-aș fi cerut o sută de la bun început dacă n-aveam nevoie.

Ea ridică din umeri și scoase portofelul, deschizîndu-l în așa fel încît el să vadă că îi dădea toate bancnotele pe care le avea. Cincizeci și șapte de dolari. N-avea să-i mai revadă, dar nici nu se aștepta la asta. Îi dădu banii și întrebă:

– Unde sînt cutiile?

– În spate, în celălalt dormitor.

Al doilea dormitor era o cameră plină de nimicuri, în care nu fusese vreodată vreun pat. Rick îl folosea ca pe un depozit și, evident, ca pe un loc în care să arunce orice îi stătea în cale, inclusiv hainele murdare. Cutiile erau așezate una peste alta într-un colț. Jillian se luptă să ajungă pînă la ele și începu să facă loc în jur, ca să poată să le desfacă și să se uite înăuntru.

– Ce cauți? Întrebă Rick.

Tînăra auzi tonul bănuitor și își dădu seama că nu o crezuse cînd vorbiseră mai înainte.

— Nimic. Vreau doar să citesc dosarele. De ce nu aduci două scaune, ca să te uiți și tu prin ele cu mine?

— Nu, mersi, spuse el privind-o ca și cum i-ar fi spus să-și vină-n fire. Aș prefera să beau ceva rece și să mă uit la televizor.

— Bine, spuse ea întinzînd mîna spre prima dintre cutii.

Erau cinci cu totul, pătate de apă și pline de praf, așa cum te-ai fi așteptat, pentru că majoritatea lucrurilor pe care le iubise profesorul fuseseră pline de praf. Fiica lui se așeză pe podea și începu să desfacă banda adezivă maronie cu care fuseseră închise.

Multe dintre materialele dinăuntru erau cărți de cercetare, pe care ea le aranjă pe jos, în funcție de subiectul abordat. Unele dintre ele, observă curioasă, erau ediții rare, așa că le mînuie cu grija cuvenită.

Mai erau în cutii notițe despre diferite situri arheologice, articole care lui i se păruseră interesante, și pe care le păstrase, hărți și diagrame mai noi și mai vechi și mai multe caiete cu spirală, în care profesorul își notase propriile idei. Jillian le deschise pe acestea zîmbind, pentru că în scrisul înghesuit descoperi din nou esența tatălui ei. Cyrus avusese așa un entuziasm pentru munca sa și îl bucurase atît de mult să reconstruiască istoria unor civilizații pierdute! Nu încercase niciodată să-și tină imaginația în frîu, ci dimpotrivă, o lăsase liberă, încrezător că avea să-l conducă spre adevăr, care pentru el păruse întotdeauna mai fantastic decît orice minciună, oricît de isteată.

Pasiunea sa pentru muncă îl făcuse să încerce să descopere adevărul ascuns în spatele mai multor legende, iar profesorul îi acordase fiecăreia dintre ele cîte un capitol din

caietele sale. Jillian își amintea de multele seri pe care le petrecuse, copil fiind, stînd fascinată la picioarele lui sau la el în brațe, în timp ce tatăl ei îi povestea întâmplări minunate ca să o bucure. Tînăra nu crescuse ascultînd povești cu zîne, cu toate că, într-un anume fel, poate că asta erau și povestirile lui, doar că în ele se vorbea despre civilizații antice și comori dispărute în mod misterios... Oare existaseră cu adevărat sau erau exact asta, povești scornite de imaginația omenească? Pentru tatăl ei, chiar și cea mai mică posibilitate ca ele să fi fost adevărate se dovedise irezistibilă. Se simțise atras inexorabil pînă și de cel mai neînsemnat indiciu, chiar dacă numai pentru a-și satisface curiozitatea.

Jillian citi pe diagonală din caiete, privindu-le visătoare și amintindu-și de poveștile pe care tatăl ei i le spusese despre fiecare legendă. Observă, oricum, că profesorul ajunsese la concluzia că era vorba doar de mituri fără urmă de adevăr, și asta în cazul celor mai multe dintre ele. Cîteva, decisese el, ar fi putut să fie adevărate, cu toate că era nevoie de cercetare mai amănunțită, iar adevărul n-ar fi fost aflat oricum niciodată. Jillian se enervă din nou. Cum putea cineva să spună că profesorul fusese un nebun, cînd ea avea în față dovada că el cîntărise foarte atent faptele și nu se lăsase influențat de strălucirea sau măreția miturilor pe care le cerceta? În ciuda acestor dovezi, toată lumea vorbea numai despre teoria Anzar, spectaculoasa lui eroare, și despre cum aceasta îl dusese la pierzanie.

Tribul Anzar. Nu se mai gîndise de mult la acea legendă, pentru că ea îl ucisese pe tatăl său. Profesorul se bucurase atît! Ultima dată cînd îl văzuse Jillian, în acea dimineață de dinainte să plece spre Jungla Amazoniană în căutarea rămășițelor tribului Anzar, fusese atît de exuberant și de entuziasmat! Pe atunci ea era o fată subțire și timidă, de